

Льонокомбінат буде жити

Завдяки Рівненському льонокомбінату, Валентина Григорівна Марінічева назавжди оселилася в місті Рівне. Вона тут прижилася і ніколи навіть у думці не промайнуло, щоб зрадити йому

Валентина Марінічева, 1978р.

Далекий мій краю

Край, у якому народилася Валентина Григорівна, знаходиться далеко від теперішнього її місця проживання. А з'явилася вона на світ 7 лютого 1938 року у місті Тутась Ярославської області (Росія). Місто не дуже велике, але воно виділялося своєю красою. Місто розташоване на двох берегах річки Волга. Окрасою його були і є церкви, яких там дуже багато. У це місто постійно приїжджають художники – малювати ту красу російського краю. По Волзі пропливали «трамвайчики» та трипалубні пароплави. Особливо красивою Волга була ввечері.

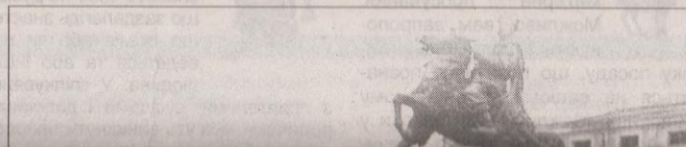
У місті був парк та бульвар – улюблені місця відпочинку молоді. За 5 км від міста шумить своїм верховіттям сосновий бір. Там завжди відбувалися народні змагання. Свій рідний край Валентина Григорівна згадує постійно:

– Згадую ті важкі повоєнні роки: не було що їсти і лягнути теж не було у що. За хлібом стояли у черзі

На параді, швейний цех, 1988р.

йде на закрійні машини, де накладається шарами і ріжеться, утворюючи готові форми мішка. Далі захоплюється електропавуком і переноситься на стіл швачок, а вони вже шують штаповані мішки. Поруч швейних машин

воно виділялося своєю красою. Місто розташоване на двох берегах річки Волга. Окрасою його були і є церкви, яких там дуже багато. У це місто постійно приїжджають художники – малювати ту красу російського краю. По Волзі пропливали «трамвайчики» та трипалубні пароплави. Особливо красивою Волга була ввечері.

У місті був парк та бульвар – улюблені місця відпочинку молоді. За 5 км від міста шумить своїм верховіттям сосновий бір. Там завжди відбувалися народні змагання. Свій рідний край Валентина Григорівна згадує постійно:

– Згадую ті важкі повоєнні роки: не було що їсти і одягнутися теж не було у що. За хлібом стояли у черзі. Моя мама працювала прибиральницею у магазині. Нас було п'ятеро дітей. Мамі довелося самостійно нас виховувати, це було нелегко. Ми ходили на поле збирати мерзлу картоплю. Ми мали свій човен, який був хорошим помічником у риболовлі.

Закінчивши 7 класів, я пішла працювати. Мені було лише 15 років, тому мене взяли в ательє імені Леніна. Ми підшивали одягла, бо у бригаду неповнолітніх не брали. Через деякий час відкрилася швейна фабрика, і я працювала вже швачкою.

У нас у місті було чимало різних підприємств: шинний завод, льнокомбінат, швейна фабрика, молокозавод, елеватор, млин та багато інших соціальних структур. Люди мали де працювати, робочих місць вистачало.

Земля у наших краях родюча. Родило все: як зернові, так і овочеві культури. У Тутасві працював завод по первинній обробці льону.

Жили ми з мамою у державній квартирі без зручностей. А коли вийшла заміж, то жила з чоловіком у його батьків. Як зараз бачу ту дерев'яну хату, обшито дощечками, біля якої росла яблуня та квіти.

Мій чоловік – Юрій Маринічев – працював на Тутасвському льнокомбінаті помічником майстра мотальних машин. Одного разу його запросили, як спеціаліста, до Рівненського льнокомбінату. Там робота тільки розпочиналася, і він погодився на переїзд. І нам довелося залишити свій рідний край.

Льнокомбінат – наше життя

У 1964 році Юрій Маринічев прибув на Рівненський льнокомбінат і приступив до роботи. Через 3 місяці забрав сюди свою сім'ю. Поселили їх у гуртожитку льнокомбінату. Через 2 роки до Рівного переїхав і брат Юрія з дружиною. Василь працював помічником майстра у ткацькому цеху, а його дружина Людмила – ткалю КРТ. До переїзду у Рівне вони працювали на Тутасвському льнокомбінаті.

– Через півроку ми отримали квартиру, де я проживаю донині, – розповідає пані Валентина. – Мій чоловік уже помер. Я часто згадую минулі часи, роботу на льнокомбінаті, і так віддаюся спогадам, що здається це було вчора. Ніби бачу як тканина потрапляє на каландр, там пресується, робиться еластичною, а потім стрічкою

На параді, швейний цех, 1988р.

йде на закрійні машини, де накладається шарами і ріжеться, утворюючи готові форми мішка. Далі захоплюється електропавуком і переноситься на стіл швачок, а вони вже шиють штамповані мішки. Поруч швейних машин іде стрічка, яка постійно рухається, на неї швачки кидають зшиті мішки. Із другого боку стрічки, через п'ять машин, встановлено стіл, біля нього стоїть контролер, який перевіряє якість виконаної роботи. На столі мішки складають по 10 штук і пускають на стрічку, по якій вони надходять на прес. Там їх запаковують по 130 штук і пресують. Зав'язавши шнурки, відправляли на карі у склад, а там їх вже розподіляли до місця призначення.

– Скільки було працівників у зміні? – запитую.

– У зміні нас було 46 людей: 22 швачки, 2 закрійники, 6 контролерів, майстер, помічники майстра, слюсар, кладовщик, прибиральниця та ін.

Я деякий час працювала обліковцем, пізніше перевели кладовщиком. Кожного ранку для начальника цеху давали зведення: скільки отримали, пошили, здали, залишилося. А ще щоденно подавали в КІВУ інформацію про виробництво. У нас був свій цеховий комітет профспілки. До складу цехкому входило п'ять працівників, які організували суботники. Була також комсомольська і партійна організації. Наша зміна була дуже дружною, завжди разом святкували дні народження. Для робочих організували екскурсії. Я їздила скрізь, куди їхали мої колеги: Яремче, Київ, Пінськ, Молдову та ін. За нас турбувався начальник зміни А.П.Балмаков. Він, як керівник, був дуже хорошим, завжди відгукувався на всі прохання робітників швейного цеху. Не забуває про нас і зараз. Начальником виробництва був Д.Ш.Копельман. Він ставився з розумінням до працівників, тому всі про нього гарно відгукувалися. Пам'ятаю і часто згадую своїх друзів: В.П.Сичик, М.В.Якимчук, Т.П.Чернова, Л.М.Нестерчук, Н.Селенгіна, М.Павлюк, Г.Дячек та ін.

Друге життя Льнокомбінату

На друге життя його надихнув новий власник – Олег Червонюк. Дякуючи йому і Богу, підприємство віднови-

На екскурсії в Києві, 1979р.

ло свою роботу. Розпочалося нове виробництво, запрацювали по-новому, і відновилися надія у душах колишніх льнокомбінатівців.

– Я була два рази на екскурсії на Льнокомбінаті, – говорить Валентина Григорівна. – Олег Казимирович вітав нас перед початком екскурсії. Приємно було його слухати і бачити все те, що він зробив. Лише боляче було дивитися на те, що зруйнували. Адже продукція Рівненського льнокомбінату була відома на весь світ. Дуже хочеться, щоб про сучасне виробництво підприємства теж почув увесь світ.

Успіхів, сили і перемог Вам, Олеже Казимировичу! Усі надії на Вас покладаємо. Ми вдячні, що Ви згадуєте про нас. Величезна пошана Вам за це! Знайте, що ми завжди з Вами і готові підтримати у будь-який момент.

Лариса ГЛОВАЦЬКА

